

РЕШЕНИЕ

№ 5436

гр. София, 13.09.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 71 състав,
в публично заседание на 12.07.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Бозуков

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **4486** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е срещу Решение № Ж-109 от 28.03.2022 г. на Комисията за енергийно и водно регулиране /КЕВР/, с което е прекратено производство, образувано по жалба с вх. № Е-11ИН-00-825 от 15.10.21 г., срещу [фирма].

Делото е образувано по подадена жалба от Г. Т. Х., ЕГН [ЕГН] с постоянен адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] със съдебен адрес: [населено място], [улица], офис 3, чрез адв. А. С., сл. адрес: гр. П. 4003. [улица], оф. 2. сл. тел.: 0 888 92 82 20 и адв. Д. С., сл. Адрес: [населено място]. [улица], офис 3 сл. тел. 0 888 97 90 51, срещу Решение № Ж-109 от 28.03.2022 г.

В жалбата се сочи, че обжалваното решение по т.т. 4, 5, 6 и 8 е незаконосъобразно, издадено при неспазване на установената в закона форма, при съществено нарушение на административно производствените правила, в противоречие с материалноправни разпоредби и в несъответствие с целта на закона. Прави се искане за преюдициално запитване до Съда на ЕС- Л. по поставените въпроси за прилагане правото на ЕС, описани в жалбата.

В съдебно заседание жалбоподателят Г. Т. Х., чрез адв. Д. С., редовно призован, явява се лично. Жалбоподателят /лично/ – Упълномощи адвокат С. да го представлява пред съда по адм. дело № 4486/2022 г. по описа на АССГ. Адв. С., заявява, че обжалва решението на КЕВР. По т. 5, с която е наложена порочна практика, като се прилагат разпоредби от ЗЕ по чл. 153, ал.1 вр. чл. 150, ал.2 от ЗЕ, който противоречат на общностното право или на Директива 2011/83. Поддържа преюдициалното запитване, прави искане за разноски.

Ответникът КОМИСИЯ ЗА ЕНЕРГИЙНО И ВОДНО РЕГУЛИРАНЕ, редовно призован, се представлява от юрк.В.. Юрк.В. моли съдът да отхвърли като недоказана и неоснователна жалбата, и да постанови съдебен акт, с който да потвърди законосъобразността на оспорения административен акт. Счита, че Решението е правилно и законосъобразно, постановено от компетентен орган, съобразено с материалноправните разпоредби и целта на закона, и следва да бъде оставено в сила. Обръща внимание, че по делото е представено становище на КЗП, което е дадено преди одобряването от КЕВР на Общите условия, където категорично се казва, че няма никакви неравноправни клаузи в Общите условия, а след приключване на административното производство, излагането на нови обстоятелства представлява нова жалба, каквато не е подадена в КЕВР и не е допустимо да се предявява пред съда. Моли за срок за писмени бележки. Претендираа юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересована страна [фирма], редовно призована, не изпраща представител.

Постъпила е молба, с която заявят, че не може да изпратят представител за днешното съдебно заседание считат, че подадената жалба е неоснователна. В случай, че се твърдят нови обстоятелства молят да им бъде предоставен срок да изразят становище и претендират направените по делото разноски.

СГП – редовно уведомена, не изпраща представител.

Съдът, за да се произнесе по жалбата, съобрази следното:

В Комисията за енергийно и водно регулиране (КЕВР, Комисията) е постъпила жалба, подадена от Г. Т. Х. с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] срещу [фирма] (дружеството). Жалбата съдържа различни по характер твърдения, възражения, искания и предложения.

На 18.10.2021 г., под същия номер в КЕВР е постъпила втора жалба от Х., към която са добавени още няколко възражения срещу дружеството.

Част от възраженията на жалбоподателя, АО приел че отговарят на изискванията на чл. 142 и следващите от Наредба № 3 от 21 март 2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката (Наредба № 3) и като такива приел за разглеждане.

В жалбата са изложени твърдения, възражения и искания:

1. Жалбоподателят Х. твърди, че [фирма] не му е възстановило сумата от 292,97 лв. по Обща фактура № [ЕГН], издадена на 31.07.2021 г., за периода 01.05.2020 г. - 30.04.2021 г.;
2. Възразява срещу заведено в Софийски районен съд (СРС) от [фирма] гражданско дело за парични задължения на жалбоподателя;
3. Твърди, че дружеството не е изпълнило решение на СРС от 05.02.2016 г., с което [фирма] е задължено да изплати на Х. сумата от 349,20 лв.;
4. Възразява срещу начисляваните от [фирма] суми за услугата „дялово разпределение за топлинна енергия“, включително определя като незаконно

начисляването на лихва при забавено заплащане на тази услуга;

5. Настоява за подписване на договор по чл. 149 от Закона за енергетика (ЗЕ);

6. Настоява за монтиране на средството за търговско измерване на топлинната енергия (топломер в абонатната станция) на границата на собственост, съгласно чл. 156, ал. 1 от ЗЕ, включително да бъдат монтирани два отделни тепломера - на кръг „отопление“ и на кръг „битово горещо водоснабдяване“ (БГВ);

7. Коментира прекъснатото топлоснабдяването на бл. 102П през 2007 г.;

8. В жалбата са формулирани искания и предложения към [фирма], към Министерство на енергетиката, към Столична община, към О. на Р България и към КЕВР.

Към КЕВР Х. е отправил предложения:

8.1. Комисията да утвърди предлагания от ГД „ДНЕС“ образец на договор за продажба на топлинна енергия за битови клиенти;

8.2. Комисията да отмени Общи условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди от [фирма] на клиенти в [населено място] (Общи условия). Като мотив към предложението за отмяна на Общите условия Х. е изложил твърдението, че същите съдържат неравноправни клаузи, нямат качеството нито на административен, нито на нормативен акт, а са „само вид оферта“.

Видно от АП, жалбата не е подадена чрез дружеството, към нея не са приложени преписки, документи и доказателства за извършени нарушения от страна на дружеството.

За изясняване на обстоятелствата на основание чл. 142 и чл. 143 от Наредба № 3 с писмо от 26.10.2021 г. жалбата е изпратена на [фирма] за проверка и становище.

С писмо от 04.11.2021 г. дружеството е предоставило становище, информация и копия на 10 бр. преписки с жалбоподателя както следва:

1. Заявление с вх. № Г-1797/04.08.2009 г., отговор на дружеството с изх. №Г-1797/04.09.2009 г.;

2. Заявление с вх. № Г-6012/12.12.2011 г., отговор на дружеството с изх. № Г-6012/16.12.2011 г. и отговор на „Т. С.“ Е. с изх.

№ 079050/21.12.2011 г.;

3. Заявление с вх. № М-2069/12.07.2013 г., отговор на дружеството с изх. № М-2069/22.07.2013 г. и отговор на [фирма] с изх. № 038 - 839/16.07.2013 г.;

4. Заявление с вх. № Г-6613/02.07.2013 г., отговор на дружеството с изх. № Г-6613/08.07.2013 г., Т-6012/16.12.2011 г.;

5. Заявление с вх. № М-1069/23.07.2014 г., отговор на дружеството с изх. № М-1069/29.07.2014 г. и отговор на „Т. С.“ Е. с изх.

№ 037721/07.07.2014 г.;

6. Заявление с вх. № М-822/13.08.2015 г., отговор с изх. № М-822/21.08.2015 г. и отговор на [фирма] с изх. № 037784/20.08.2015 г.;

7. Заявление с вх. № Г-3 1422/16.12.2019 г., отговор на дружеството с изх. №Г-31422/23.12.2019 г.;

8. Заявление с вх. № Г-3 1422/21.01.2020 г., отговор на дружеството с изх. № Г-3 1422/12.02.2020 г.;

9. Заявление с вх. № Г-13870/24.08.2020 г., отговор на дружеството с изх. №

Г-13870/04.09.2020 г.;

10. Заявление с вх. № Г-8244/19.05.2021 г., отговор на дружеството с изх.

№ Г-8244/28.05.2021 г. и отговор на [фирма] с изх.

№21018622/08.06.2021 г.

АО установил, че възраженията по т. 5 и т. 6 от жалбата, както и предложенията по т. 8, отправени към КЕВР, са предмет на множество преписки на Комисията с клиенти и организации, включително преписки и срещи с представители на цитираното в жалбата ГД „ДНЕС“. Предложения на ГД „ДНЕС“ са постъпили в КЕВР и от Върховна административна прокуратура (В.), отдел „Надзор за законност“ през 2020 г., с разпореждане PRB2020058432210 за извършване на извънредна проверка на [фирма], която да установи дали са нарушения, изложени в сигнал на председателя на гражданското движение.

Комисията извършила проверка и разгледала всички повдигнати в сигнала на ГД „ДНЕС“ въпроси, съставен е констативен протокол, а резултатите от проверката са подробно изложени в Доклад с вх. № Е-ДК-655 от 28.07.2020 г. Докладът включва анализ, разяснения и обосновка по конкретните твърдения, възражения и предложения в рамките на действащата нормативна уредба в областта на централизираното топлоснабдяване. Докладът е приет на закрито заседание на КЕВР с Протокол № 179 от 13.08.2020 г. Протоколът е публично достъпен на електронната страница на Комисията, а КЕВР е предоставила на В. информация и документи за извършената проверка.

От събраната по административното производство документи АО направил следните констатации, изводи и заключения:

В т. 1 от възраженията Х. твърди, че [фирма] не му е възстановило сумата от 292,97 лв. по Обща фактура № [ЕГН] за отоплителен период 01.05.2020 г. - 30.04.2021 г., издадена на 31.07.2021 г.

С жалбата Х. е уведомил КЕВР, че на 13.10.2021 г. е посетил Центъра за обслужване на клиенти в район „Л.“, с искане да му бъде възстановена сумата по издадената на 31.07.2021 г. Обща фактура - т.е. два месеца и половина след данъчното събитие. Жалбоподателят твърди, че след справка в автоматизираната система от служителката на касата, същата го е уведомила, че от сумата за възстановяване по Общата фактура са приспаднати задължения през м. август 2021 г.

Жалбоподателят е възразил срещу прихващането на текущи задължения от сумата за възстановяване, определена в Общата фактура, като счита че този подход противоречи на Закона за счетоводството и на ЗДДС.

По възражението дружеството е потвърдило, че сумата за възстановяване по Общата фактура е в размер на 292,97 лв., като от същата са прихванати начислени текущи задължения за периода м. май - м. август 2021 г. Прихващанията са извършени преди 13.10.2021 г., когато Х. е заявил желание сумата да му бъде възстановена.

АО излага доводи, че прихващането се съдържа в чл. 103 - чл. 105 от Закона за задълженията и договорите (ЗЗД), където в чл. 103, ал. 1 е предвидено, в случаите когато две лица си дължат взаимно пари или еднородни и заместими вещи, всяко едно от тях, ако вземането му е изискуемо и ликвидно, може да го прихване срещу

задължението си. Чл. 105 от същия закон определя в кои случаи не може да се извършва прихващане, а то е предвидено в чл. 105, които гласи, че не могат да се прихващат без съгласието на кредитора вземания, върху които не се допуска принудително изпълнение, вземания, породени от умишлени непозволени деяния, и вземания за данъци и видно от изложеното, чл. 105 от ЗЗД не е приложим в разглеждания случай. Основание за извършване на прихващания от [фирма] е чл. 103, ал. 1 от ЗЗД, намерили приложение в чл. 32 от Общите условия. Съгласно чл. 32, ал. 3 - ал. 5 от Общите условия в случаите когато клиентите на Т. С.“ ЕАД с имоти в сграда - етажна собственост (СЕС) са избрали месечните им фактури да се формират на база прогнозни данни за потребление, с годишен отчет на уредите за дялова разпределение.

След отчитане на средствата за дялово разпределение и изготвяне на изравнителните сметки от Търговеца, Продавачът издава за отчетния период кредитни известия за стойността на фактурите по ал. 1 и фактура за потребеното количество топлинна енергия за отчетния период, определено на база изравнителните сметки.

Когато при издаването на фактурата по ал. 3 се установи, че Клиентът е заплатил сума, по-голяма от сумата по фактурата, и ако Клиентът няма просрочени задължения към Продавача, заплатената в повече сума се приспада от дължимите суми за следващ/и период/и или, по желание на Клиента, се възстановява от Продавача.

Когато при издаването на фактурата по ал. 3 се установи, че Клиентът е заплатил сума, по-голяма от сумата по фактурата, и Клиентът има просрочени задължения към Продавача, със сумата в повече може да се извърши прихващане с изискуемо и ликвидно вземане на Продавача. Всички останали суми, по желание на Клиента, му се връщат или се приспадат от дължимите суми за следващ/и период/и. “

Предвид изложеното АО приел възражението на Х. срещу прихванати от [фирма] суми за текущи задължения от сумата за възстановяване по Обща фактура № [ЕГН] за неоснователно.

По т. 2 от възраженията на Х., свързани със съдебни искове от страна на дружеството, [фирма] е уведомило КЕВР, че за просрочени задължения за топлинна енергия за имот с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] срещу Г. Х. са образувани следните седем съдебни преписки) - Ю 16897, ID 47921, ID 51935, ID 63836; ID 100324, ID 149896 и ID 164176.

Съдебните преписки към 04.11.2021 г. са на различен етап на развитие, изложени по-долу:

ID 16897. иницирана с гр. д. № 1 7001/2012 г. по описа на СРС е с влязло в сила решение от 13.06.2014 г. Няма действия по принудително събиране на сумите.

ID 47921 - образувано е изпълнително дело за принудително събиране на вземане № 1150/2014 г. по описа на Частен съдебен изпълнител (ЧСИ). Задължението е погасено на 24.07.2014 г.

ID 51935 - образувани са изпълнителни дела за принудително събиране на вземане № 825/2020 г. и вземане № 2477/2018 г. по описа на двама ЧСИ. И двете задължения са погасени.

ID 63836 - образувано е изпълнително дело за принудително събиране на вземане № 1576/2020 г. по описа на ЧСИ. Задължението е погасено с изключение на таксите към ЧСИ. Образувано е и изпълнително дело № 2200/2020 г. за задължение на Х., по което няма погасяване.

ID 100324 - инициирана с гр. д. № 34868/2017 г., 44 състав по описа на СРС за следните дължими суми:

209,91 лв. главница за топлинна енергия за периода от м. май 2015 г. до м. април 2016 г.;

12,24 лв. лихва за забава върху главницата за топлинна енергия;

91,58 лв. главница за услугата дялово разпределение на топлинна енергия за периода от м. 6.2014 г. до м. 04.2016 г.;

17,17 лв. лихва за забава върху главницата за услугата дялово разпределение на топлинна енергия, ведно с разноските по делото.

Делото е висящо пред СРС.

ID 149896 - образувано гр. д. № 55387/2019 г. по описа на СРС, 62 състав, за следните дължими суми:

67,29 лв. главница за топлинна енергия за периода от м. 7.2014 г. до м. 06.2016 г.;

12,01 лв. лихва за забава върху главницата за топлинна енергия;

62,38 лв. главница за услугата дялово разпределение на топлинна енергия за периода от м. 6.2016 г. до м. 04.2018 г.;

12,54 лв. лихва за забава върху главницата за услугата дялово разпределение на топлинна енергия, ведно с разноските по делото.

Постановено е решение, което е обжалвано от ответниците и в момента е висящо пред Софийски градски съд (СГС) (гр. д. № 12154/2020 г. по описа на СГС, 2-6 състав).

Към момента по делото няма постановено решение.

ID 164176 - Инициирано е гр. д. № 40294/2021 г. срещу К. К. и Г. Х. по описа на СРС, 76 състав за следните дължими суми:

- 684,71 лв. главница за топлинна енергия за периода от м. 05.2018 г. до м. 04.2020 г.;

- 115,99 лв. лихва за забава върху главницата за топлинна енергия;

- 59,94 лв. главница за услугата дялово разпределение на топлинна енергия за периода от м. 06.2018 г. до м. 04.2020 г.;

- 11,90 лв. лихва за забава върху главницата за услугата дялово разпределение на топлинна енергия.

По информация на дружеството не са установени плащания или други основания, поради които да се прекрати производството. Клиентите разполагат със законови средства да оспорят размера на задължението и/или количеството на доставената топлинна енергия.

По т. 3 от жалбата, с която Х. твърди, че дружеството не е изпълнило решение на СРС от 05.02.2016 г., с което [фирма] е задължено да му изплати сумата от 349,20 лв., дружеството е уведомило КЕВР, че за да бъде изплатена сумата, е необходимо Г. Х. да предостави изпълнителен лист в оригинал и удостоверение за банкова сметка, по която да му бъде изплатена сумата на дежурното гише „Юрист“, Централно управление на [фирма] на адрес: С., [улица].

По т. 4 от жалбата - възражения срещу начисляваните от [фирма] суми за

услугата „дялово разпределение за топлинна енергия“, жалбоподателят

определя като незаконно начисляването на лихва при забавено заплащане на

тази услуга

АО отговаря, че принципите на дялово разпределение на топлинната енергия в СЕС са уредени в ЗЕ и Наредба № Е-РД-04-1 от 12 март 2020 г. за топлоснабдяването (Наредба за топлоснабдяването), издадена от министъра на енергетиката на основание чл. 125, ал. 3 от ЗЕ.

Съгласно чл. 75, ал. 1, т. 2 от ЗЕ „(Изм. - ДВ, бр. 74 от 2006 г., в сила от: 08.09.2006 г., изм. - ДВ, бр. 82 от 2009 г., в сила от 16.10.2009 г., изм. - ДВ, бр. 59 от 2013 г., в сила от 05.07.2013 г., изм. ДВ, бр. 14 от 2015 г.) Министърът на енергетиката провежда предварителен, текущ и последващ контрол за прилагането на реда и техническите условия за топлоснабдяване, прекратяване на топлоподаването и прилагане на дяловото разпределение на топлинна енергия, а от изложеното е видно, че материята е извън правомощията и контрола на Комисията. На контрол от КЕВР подлежат само дейности, които се прилагат на регулирания пазар - изпълнение на условията на издадените от регулатора дейности и регулираните от Комисията цени на енергийни ресурси и енергия Разпоредбите относно дяловото разпределение се съдържат в ЗЕ, Глава десета Топлоснабдяване, Раздел VI. - Разпределение на топлинната енергия, където са определени лицата, които имат право да извършват тази дейност, техният статут условия за регистрацията им в Министерство на енергетиката, дейностите и задълженията им. Чл. 139б от ЗЕ ясно определя, че клиентите в СЕС сами избират лицето, което да извършва услугата дялово разпределение в сградата, като изборът се извършва с писменото съгласие на собствениците, притежаващи най-малко две трети от собствеността в СЕС.

Съгласно чл. 61. ал. 1 от Наредба за топлоснабдяването

„ Чл.61. (1) Дяловото разпределение на топлинната енергия между клиентите в сграда-етажна собственост, се извършва възмездно от лицето, вписано в публичния регистър по чл. 139а от ЗЕ и избрано от клиентите или от асоциацията по чл. 151, ал 1 ЗЕ при спазване изискванията на тази наредба и приложението към нея “.

Всички аспекти на коментирания в тази част на жалбата материя са предмет на Наредба за топлоснабдяването. Раздел 11. - Дялово разпределение на топлинна енергия мСжду клиентите в сграда - етажна собственост.

В чл. 22 от Общите условия, одобрени от КЕВР е записано:

Чл. 22. (1) Дяловото разпределение на топлинна енергия се извършва възмездно от Продавача по реда на чл. 61 и сл. от НТ или чрез възлагане на Търговец, избран отН клиентите в СЕС.

(2) Клиентите заплащат на Продавача стойността на услугата "дялово разпределение ", извършвана от избрания от тях Търговец. “

„Търговец“ по смисъла на Глава десета от ЗЕ е лицето, вписано в публичния регистър на МЕ по чл. 139а, или т.н. „Фирми за дялово разпределение“.

В чл. 36 от Общите условия е изложен начинът на формиране на цената на услугата “дялово разпределение”, която клиентите заплащат на топлопреносното предприятие - [фирма].

„Чл. 36. (1) Клиентите заплащат цена за услугата „дялово разпределение“, извършвана от избран от Клиентите Търговец, като стойността ѝ се формира от:

1. цена за обслужване на партидата на Клиента, включваща изготвяне на изравнителна сметка;
2. цена за отчитане на един уред за дялово разпределение и броя на уредите в имота на Клиента.
3. допълнителна цена по ценоразпис, определен от Продавача, за отчитане на уредите за дяловоразпределение, извън обявените от Търговеца дати.

(2) Редът и начинът на заплащане на услугата „дялово разпределение“ с определят от Продавача, съгласувано с Търговците, извършващи услугата „дялов разпределение“ и се обявява по подходящ начин на Клиентите.

(3) На Клиентите се издава документ за платената сума. “

Съгласно разпоредбите на ЗЕ и на Наредба за топлоснабдяването услугата, която клиентите в СЕС възлагат на лицето по реда на чл. 139б от ЗЕ (Търговец на услугата дялово разпределение на топлинна енергия) е възмездна, а Общите условия коректно отразяват нормативните текстове, което според АО прави възражението в тази част на т. 4 неоснователно.

Относно възражението на Х. срещу начисляването на лихва за забавено заплащане на услугата дялово разпределение на топлинна енергия, АО отбелязва, че в СЕС всички дружества, лицензианти на КЕВР, са длъжни да спазват действащата нормативна уредба, включително разпоредбите на ЗЗД, последно изм. ДВ. бр. 35 от 27 Април 2021 г.

Съгласно чл. 86 от ЗЗД:

„ Чл. 86. При неизпълнение на парично задължение длъжникът дължи обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата. За действително претърпени вреди в по-висок размер кредиторът може да иска обезщетение съобразно общите правила. Размерът на законната лихва се определя от Министерския съвет. “

В процеса на одобряване на Общите условия, КЕВР се е съобразила с Решение № 698 от 27.05.2014 г. на Комисията за защита на конкуренцията (КЗК), с което се приема за незаконосъобразно начисляването на лихва за забава в случаите, когато начислението е направено на база прогнозно потребление на топлинна енергия съгласно чл. 71, ал. 1 от Наредба за топлоснабдяването. В Решението са отразени разпоредбите на чл. 33, ал. 4 и ал. 5 от Общите условия на „Т. С. ЕАД, но същото не се отнася за услугата дялово разпределение.

Следва да се отчита разликата между продажбата на топлинна енергия за битови нужди и услугата дялово разпределение, в случаите когато клиентите в СЕС купуват топлинна енергия от топлопреносното предприятие на основание чл. 150 от ЗЕ - т е. при публично известни общи условия.

Статутът на одобряваните от КЕВР общи условия не позволява същите да противоречат или да променят действащата нормативна уредба, поради което

Възражението на Х. срещу начисляването на лихва при забавено плащане на услугата дялово разпределение на топлинна енергия също е прието за неоснователно.

Статутът на общите условия е разгледан от Върховния административен съд на Република България, Петчленен състав - I колегия и е постановил Определение № 3258 от 07.03.2013 г. по административно дело № 2771 от 2013 г., с което приема, че Общите условия за продажба на топлинна енергия по своята правна същност не представляват индивидуален, общ или нормативен административен акт по смисъла на чл. 21 от АПК, чл. 65 или чл. 75 от АПК.

В тази връзка подробна информация е налична и на електронната страница на [фирма] <https://toplo.bg/share-distribution>. В ежемесечните фактури на стр. 1 на отделен ред е отразена дължимата месечна сума за услугата дялово разпределение, която е 1/12 част от общата сума за периода. Във фактурата в част „Съобщение към фактура“, т. VI. Дялово разпределение се съдържа информация за броя на водомерите, разпределителите, индивидуалните топломери, единичната цена и общата цена на услугата за текущия отчетен период.

При заплащане на сумите по съответната фактура, дружеството издава касов бон, в който на отделен ред е посочена сумата за дялово разпределение на топлинната енергия.

Предвид изложеното възраженията срещу заплащане на услугата „дялово разпределение на топлинна енергия“ и срещу начисляването на лихва при забавено плащане на услугата също е прието за неоснователно.

По т. 5 от жалбата е изложено искане за подписване на договор между Т. С.“ ЕАД и клиентите, които ползват топлинна енергия за битови нужди, на основание чл. 149 от ЗЕ.

Искането според АО се основава на неразбиране и на некоректно тълкуване на ЗЕ, озоваването на чл. 149 от ЗЕ е признак за погрешно схващане, че топлопреносното предприятие - в случая [фирма] е доставчик на топлинна енергия, по смисъла на този закон.

Законодателят в Р България ясно е определил с кои субекти топлопреносното предприятие сключва писмени договори, но сред тях не са клиентите, които купуват от него топлинна енергия за битови нужди. Продажбата на топлинна енергия от топлопреносното предприятие на клиенти на топлинна енергия за битови нужди се извършва на основание чл. 150 от ЗЕ, както следва:

„ Чл. 150. (1) (Изм. -ДВ, бр. 54 от 2012 г., в сила от 17.07.2012 г.) Продажбата на топлинна енергия от топлопреносното предприятие на клиенти на топлинна енергия за битови нужди се осъществява при публично известни общи условия, одобрени и от топлопреносното предприятие и одобрени от комисията, в които се определят:

1. (изм. - ДВ. бр. 54 от 2012 г., в сила от 17.07.2012 г.) правата и задълженията на топлопреносното предприятие и на клиентите;
2. редът за измерване, отчитане, разпределение и заплащане на

количеството Топлинна енергия:

3. отговорността при неизпълнение на задълженията:

4. условията и редът за включване, прекъсване и прекратяване на топлоснабдяването:

5. редът за осигуряване на достъп до отоплителните тела, средствата за търговско измерване или други контролни приспособления;

6. (нова - ДВ, бр. 74 от 2006 г., в сила от 08.09.2006 г., изм. - ДВ, бр. 54 от 2012 г.) редът и сроковете за предоставяне и получаване от

клиентите на индивидуалните им сметки за разпределение на топлинна енергия п ации, удостоверяващ времето, от което тече срокът за възражение

7. (нова - ДВ, бр. 17 от 2019 г.) видовете лични данни, които задължително се Обработват от топлопреносното предприятие, включително, по не само:

а) имена:

б) единен граждански номер:

в) адрес".

Съгласно чл. 150. ал. 2 от ЗЕ Общите условия влизат в сила 30 дни след първото им публикуване, без да е необходимо изрично писмено приемане от клиентите и без да е предвиден индивидуален писмен договор.

Предвид спецификата на тези публично известни общи условия, чл. 148, ал. 2 от Закон за защита на потребителите изисква преди обявяването им от Комисията, проектите на Общи условия да „...се изпращат на Комисията за защита на потребителите за становище за наличието на неравноправни клаузи. Държавният орган одобрява общите условия на договорите с потребители само ако Комисията за защита на потребителите одобри предоставените й общи условия и след като прецени, че те не съдържат неравноправни клаузи по смисъла на тази глава.“

Предвидените в цитирания чл. 149 от ЗЕ писмени договори се отнасят за уреждане на взаимоотношенията между субекти, различни от топлопреносното предприятие и клиенти на топлинна енергия за битови нужди, а именно:

„Чл. 149. (1) Продажбата на топлинна енергия се извършва на основата на писмени договори при общи условия, сключени между:

1. производител и топлопреносното предприятие;

2. (изм. - ДВ, бр. 54 от 2012 г., в сила от 17.07.2012 г.) производител и пряк присъединени клиенти на топлинна енергия за небитови нужди;

3. (изм. - ДВ, бр. 54 от 2012 г., в сила от 17.07.2012 г.) топлопреносното предприятие и клиенти на топлинна енергия за небитови нужди;

4. (изм. - ДВ, бр. 54 от 2012 г., в сила от 17.07.2012 г.) топлопреносното предприятие и асоциации на клиентите на топлинна енергия в сграда - етажна Собственост;

5. (нова - ДВ, бр. 74 от 2006 г., в сила от 08.09.2006 г.) топлопреносно предприятие и доставчик на топлинна енергия;

6. Доставчик на топлинна енергия и клиенти в сграда-етажна собственост“.

От посочените разпоредби, Според АО, е видно, че „доставчикът“

сключва писмен договор с топлопреносното предприятие-т.е. това са различни субекти. В ЗЕ легално е дефинирано кой е „доставчик“ и как се уреждат взаимоотношенията на с топлопреносното предприятие и клиентите в сградата-етажна собственост.

Гореизложените нормативни разпоредби, според АО, са достатъчен мотив за определяне като Неоснователно искането на Х. [фирма] да подпише индивидуални договори с клиенти на топлинна енергия за битови нужди, а позоваване на чл. 149, ал. 1, т. 6 от ЗЕ е в основата на множество неоснователни възражения, твърдения и искания на клиенти, които ползват топлинна енергия за битови нужди и за които чл. 150 от ЗЕ предвижда продажбата на топлинна енергия от топлопреносното предприятие да се извършва въз основа на публично известни общи условия.

По т. 6 от жалбата Х. настоява средството за търговско измерване на топлинната енергия (топломерът в абонатната станция) да се монтира на границата на собственост съгласно чл. 156. ал. 1 от ЗЕ. Също така е изложено искане за монтиране на два отделни тепломера - на кръг „отопление“ и на кръг „битово горещо водоснабдяване“ (Б.).

ЗЕ предвижда измерването на доставената топлинна енергия в абонатните станции на клиентите да се извършва по един от следните начини:

„Чл. 156. (1) Топлинната енергия се измерва със средства за търговско измерване-собственост на топлопреносното предприятие, монтирани на границата а собственост на съоръженията.

(2) Границата на собственост на съоръженията:

1. между производителя и топлопреносното предприятие е последната спирателна арматура на производителя:

2. (изм. - ДВ, бр. 54 от 2012 г., в сила от 17.07.2012 г.) между топлопреносното Предприятие или производителя и небитовите клиенти е последната спирателна арматура преди присъединителните тръбопроводи на клиентите;

3. (изм. - ДВ, бр. 54 от 2012 г., в сила от 17.07.2012 г.) между топлопреносното Предприятие и клиентите на топлинна енергия в самостоятелна сграда или в сграда\ - вталена собственост, е последната спирателна арматура преди разпределителната мрежа на сградните инсталации “.

(3) Когато топлинната енергия се измерва със средства за търговско измерване, монтирани на място, различно от границата на собственост парал. 2, начинът за отчитане на топлинната енергия се урежда съгласно наредбата по чл. 125, ал. 3 “.

По отношение на искането за монтиране от дружеството на два тепломера абонатните станции - за кръг „отопление“ и за кръг „битово горещо водоснабдяване“ същото не почива на нормативно основание. Случаят е уреден в чл. 52, ал. 1, т. 3 от Наредба за топлоснабдяването.

Предвид изложеното, АО приел, възражението по тази част от жалбата на Х. за неоснователно, а искането - нормативно необосновано, а към констатираното АО отбелязва, че коментиранияте принципи на дялово разпределение на топлинна енергия са извън правомощията на КЕВР.

Съгласно чл. 75, ал. 1, т. 2 от ЗЕ предварителен, текущ и последващ контрол за прилагане на дяловото разпределение на топлинна енергия е възложен на министъра на енергетиката

По т. 7 от жалбата КЕВР не може да нареди проверка и да се произнесе по твърдението. Твърдението за прекъснато топлоснабдяване на бл. 102П през 2007 г. не може да бъде потвърдено или отхвърлено след 14 години, поради липса на конкретни доказателства, включително за дата и продължителност на прекъсването. Освен това, за периода от 2007 г. до момента нормативната уредба е претърпяла съществено развитие. Наредбата за топлоснабдяване, която е един от основните нормативни актове в областта на централизираното топлоснабдяване е изменяна и допълвана многократно за периода от 6 април 2007 г. до 20.03.2020 г.

По т. 8 жалбоподателят е направил следните предложения:

8.1. Комисията да утвърди предлагания от ГД „ДНЕС“ образец на договор продажба на топлинна енергия за битови клиенти;

8.2. Комисията да отмени Общите условия за продажба на топлинна енергия битови нужди от [фирма] на клиенти в [населено място] с мотива, същите съдържат неравноправни клаузи, нямат качеството нито на административен акт, нито на нормативен, а са „само вид оферта“.

АО намира, че предложенията противоречат на разпоредбите на ЗЕ, където в цитирания по-горе чл. 150, ал. 1 е определено, че продажбата на топлинна енергия топлопреносното предприятие на клиенти на топлинна енергия за битови нужди осъществява при публично известни общи условия.

Нещо повече, текстът на чл. 149, ал. 3 от ЗЕ недвусмислено потвърждава, топлопреносното предприятие продава на клиентите топлинна енергия за битови нужди, без писмени договори, при публично известни общи условия.

„Чл. 149 (3) (Нова - ДВ, бр. 21 от 2021 г., в сила от 12.03.2021 г.) Кога, юридическо лице, което се помещава в отделен имот от сграда - етаж собственост, не сключи договор по ал. 1, т. 3, продажбата на топлинна енергия извършва по реда на чл. 150, ал. 1.“

Твърдението, че Общите условия съдържат неравноправни клаузи неоснователни. Нормативната уредба изисква преди одобряването на проектите Общи условия от КЕВР, същите да се изпратят в Комисията за защита потребителите за становище относно наличието на неравноправни клаузи. Тази разпоредба се съдържа в чл. 148, ал. 2 от Закон за защита на потребителите Комисията е спазила изискването преди да одобри с Решение № ОУ-1 от 27.06.2016 Общите условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди от [фирма] на клиенти в [населено място].

Предвид горното ответникът на основание чл. 22, ал. 1 и ал. 7 от ЗЕ във връзка с чл. 147, ал. 1 от Наредба № 3 прекратил административното производство, образувано по жалба с вз. № Е-11ИН-00-825 от 15.10.2021 г. на Г. Т. Х. срещу [фирма] в частите по т. 1, т. 3, т. 4, т. 5, т. 6, т. 7 и т. 8. и на основание чл. 13, ал. 8 от ЗЕ във връзка с чл. 27, ал. 2, т. 3 от Административнопроцесуалния кодекс прекратил административното производство, образувано по жалба с вз. № Е-11ИН-00-825 от 15.10.2021 г. на

Г. Т. Х. срещу [фирма], в частта по т. 2 относно заведени от дружеството дела за парични задължения на жалбоподателя.

При така установеното от фактическа страна съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 149, ал.1 от АПК и от надлежна страна.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган, на когото са възложени функции по регулиране на дейностите в енергетиката - чл. 10 ЗЕ, а с чл. 22, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗЕ на КЕВР е предоставено правомощието да разглежда жалби на ползватели на мрежи и съоръжения срещу оператори на преносни и разпределителни мрежи, добивни предприятия, оператори на съоръжения за съхранение на природен газ и оператори на съоръжения за втечнен природен газ, свързани с изпълнението на задълженията им по този закон, и на потребители срещу В и К оператори, свързани с предмета на регулиране по Закона за регулиране на водоснабдителните и канализационните услуги и на клиенти срещу доставчици на енергия и природен газ, включително крайни снабдители, свързани с изпълнението на задълженията им по този закон. В ал. 7 на посочената разпоредба е предвидено, че процедурата по подаване, разглеждане и доброволното уреждане на споровете се извършва по реда на Наредба № 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетика (Наредба № 3/2013 г.). В чл. 49, ал. 2, т. 7 от Наредба № 3 е записано, че неразделна част от лицензията са утвърдените общи условия на договори. Съгласно чл. 75, ал.2, т.1 и т.2 от ЗЕ комисията провежда контрол за спазване на условията по издадените лицензии. Съгласно чл.168, ал.1 от АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл.146 от АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Решението е валидно, обективизирано в предвидената в закона писмена форма и съдържа подробни мотиви, като са посочени фактическите и правни основания за издаването му. В обстоятелствената част на решението са изложени достатъчно съображения в тази посока, позволяващи да се направи както извод за конкретните мотиви, от които органът се е ръководил при вземането на решението, така и да се извърши преценка за законосъобразността на акта.

Не се констатира съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

Видно от жалбата жалбоподателят няма възражения, че процесното Решение

е постановено от компетентен орган, в съответствие с правомощията на КЕВР, регламентирани в ЗЕ. Съгласно чл. 22, ал. 1 от ЗЕ КЕВР разглежда жалби на клиенти срещу оператори на топлопреносни мрежи, свързани с изпълнението на задълженията им по този закон. В случай, че жалбата е неоснователна, Комисията с решението си прекратява преписката.

Решението е прието при наличието на кворум, с изискуемото мнозинство, от състав на Комисията, който съответства на изискванията на закона. Наличието на изискуемия кворум и мнозинство за приемане на Решение № Ж - 109 от 28.03.2022 г. се установява от представеното по делото заверено копие от Решението, което на последната си страница е подписано от целия състав „Енергетика“, включващ председателя и членовете със стаж в областта на енергетиката. Стажът на всеки от членовете на Комисията, съгласно изискванията на чл. 13, ал. 2 от ЗЕ, е преценен при избирането му от Народното събрание и е отразен във всяко решение за избор, което от своя страна е публикувано в „Държавен вестник“, брой 37 от 4 май 2018 г. и брой 13 от 15 февруари 2022 г.

Процесното решение е изготвено в установената форма, съобразно изискванията на чл. 59 от АПК и чл. 13 от ЗЕ. Решението е писмено и съдържа подробни мотиви, като са посочени фактическите и правни основания за издаването му. В обстоятелствената му част са изложени подробни съображения, позволяващи да се направи както извод за конкретните мотиви, от които органът се е ръководил при вземането на решението, така и да се извърши преценка за законосъобразност на акта.

Провеждането на надлежна административна процедура се установява от представената по делото административна преписка, като жалбоподателят няма никакви възражения в тази насока. Съгласно чл. 22, ал. 7 от ЗЕ редът за подаване на жалби, тяхното разглеждане и процедурата за доброволно уреждане на спорове се уреждат по чл. 142 и следващите от НЛДЕ. В случая изискванията на НЛДЕ са спазени - жалбата е проверена за съответствие с изискванията на наредбата и съобразно изложените от жалбоподателя обстоятелства и поставените от същия искания, е извършена проверка, изготвен е доклад и е проведено закрито заседание, на което е прието съответното решение. Жалбата на Х. не е била подадена чрез [фирма], както се изисква по чл. 143, ал. 3 от НЛДЕ, към нея не са приложени преписки, документи и доказателства за извършени нарушения от страна на дружеството. За изясняване на обстоятелствата, на основание чл. 142 и чл. 143 от НЛДЕ, жалбата е изпратена на [фирма] за проверка и становище. С писмо от 04.11.2021 г. дружеството е предоставило становище, информация и доказателства. След приключване на проверката по жалбата е изготвен Доклад с вх. № Е-Дк-243 от 23.03.2022 г. и проект на решение, в които са отразени обстоятелствата по жалбата, становището на жалбоподателя и на проверяваното лице, събраните по административната преписка доказателства, правните и фактическите констатации по жалбата. Докладът е разгледан на закрито заседание на КЕВР, видно от извадка от протокол № 78 от 28.03.2022 г. от закрито заседание на КЕВР, на което е прието Решение № Ж - 109 от 28.03.2022 г.

Процесното Решение на КЕВР е постановено при спазване на всички

процесуални и материалноправни разпоредби на приложимия специален закон - ЗЕ, регламентиращ условията и реда за топлоснабдяване, и е съобразено с целта на закона.

По т. 5 от Решението:

Изложеното в тази част от жалбата няма връзка с процесното Решение. Както беше посочено по-горе, в Решението на КЕВР, по т. 5 не се споменава чл. 153, ал. 1 от ЗЕ, доколкото жалбоподателят не е имал възражения, свързани с този текст от закона, в административното производство. Следва да се подчертае, че предмет на настоящото дело е само проверката за законосъобразност на произнасянето на КЕВР по конкретната жалба с вх. № Е-11ИН-00-825 от 15.10.2021 г., подадена от него, а не за разнородни въпроси относно топлоснабдяването и дяловото разпределение на топлинна енергия в сграда - етажна собственост (СЕС), които не са били част от жалбата, съответно не са поставяни за разглеждане в административното производство. По подадената жалба е постановен краен акт в административното производство, поради което същата не може да бъде изменяна, тъй като ще се стигне до ситуация АССГ да разгледа жалба, която не е поставяна за разглеждане пред административния орган, съответно АССГ ще разгледа такава жалба вместо съответния компетентен административен орган, а следва да се отбележи, че жалбата е била подадена едновременно до няколко органа. Задължителните изисквания към жалбите, подавани до КЕВР, са регламентирани в чл. 143 от НЛДЕ, като по т. 3 и т. 4 от цитираната разпоредба се изисква: „3. да е посочено в какво се състои искането; 4. да са изложени обстоятелствата по случая и да са представени доказателства, ако жалбоподателят разполага с такива.“

Относно „претендирано облигационно отношение върху собственост- нормата на чл. 153, ал. 1 вр. с чл. 150, ал. 2 ЗЕ“, е изцяло ирелевантно спрямо предмета на настоящото дело.

По другите възражения в тази част от жалбата следва да се отбележи, че твърденията на жалбоподателя не почиват на действителни факти, аргументите му са неправилни, а доводите - неоснователни. Директивите, на които се позовава жалбоподателят, не поставят изискване за индивидуален писмен договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди. Нещо повече, в Решение на Съда на ЕС (четвърти състав) от 5 декември 2019 г. по Съединени дела С-708/17 и С- 725/17, са направени следните констатации: „На първо място, по дело С-725/17 въпросите на Софийски районен съд се отнасят отчасти до условията за сключване на договора за доставка на топлинна енергия от доставчик на централно отопление, и по-конкретно до липсата на съгласие от собственика на апартамент в сграда — етажна собственост, при сключването на договора за доставка на енергия. Съгласно член 3, параграф 5 от нея Директива 2011/83 не засяга националното общо договорно право, като правилата относно действителността, сключването и действието на договора, доколкото аспектите на общото договорно право не са уредени в тази директива. В това отношение в съображение 14 от Директивата се уточнява, че тя не следва да засяга националното право, което урежда например материята относно сключването или

действителността на договора, в частност при липсата на съгласие за сключване на договора.

Жалбоподателят неоснователно се позовава на Решение № 11 от 3 юли 2018 г. по конституционно дело № 8 от 2018 г., постановено по искане за установяване на противоконституционност на разпоредбата на чл. 36а, ал. 2 от ЗЕ, която касае решение на КЕВР за утвърждаване на цени, а не решение за одобряване на общи условия.

Разпоредбите на чл. 47 и чл. 147а от Закона за защита на потребителите (ЗЗП) също не изискват индивидуален писмен договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди. Изискването на чл. 147а (нов - ДВ, бр. 61 от 2014 г., в сила от 25.07.2014 г.) от ЗЗП, че при сключване на договор при общи условия съгласието на потребителя е общите условия се удостоверява с неговия подпис, е отразено в чл. 68 от Общите условия от 2016 г., както следва:

„Чл. 68. (1) При присъединяване на нов Клиент ши на Клиент с прекратено топлоснабдяване, преди включване в редовна експлоатация на присъединителните топлопроводи и съоръжения към тях, Клиентът подава писмено заявление до Продавача, с което удостоверява, че е съгласен с клаузите на настоящите Общи условия.

(2) Заявлението по ал. 1 се подава и от собственика или ползвателя, при промяна на собствеността ши на правото на ползване на имота

Следователно общите условия са в пълно съответствие със ЗЗП, който изисква писмено съгласие от клиента с общите условия при възникване на облигационното отношение, но не отрича възможността за прилагане на общи условия, в какъвто смисъл е искането на жалбоподателя.

Невярно е твърдението, че Общите условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди от [фирма] на клиенти в [населено място] са одобрени на основание чл. 149 от ЗЕ. В Решение № ОУ-1 от 27.06.2016 г. на КЕВР и в § 2 от Заключителни разпоредби на Общите условия изрично е посочено, че същите са одобрени на основание чл. 150, ал. 1 от ЗЕ.

Важно е да се знае, че правните норми на чл. 150 от ЗЕ са приети от Народното събрание, публикувани са в Държавен вестник и са задължителни за изпълнение от всички български граждани и институции. Спецификата на предмета, на страните и социално-икономическото значение на договора за продажба на топлинна енергия за битови нужди, налагат редица различия от обикновените граждански договори, в т.ч. и друг ред за сключване и влизане в сила. Правният режим, установен в ЗЕ, се явява специален по отношение на общия, уреден в Закона за задълженията и договорите и Търговския закон, но това не може да се квалифицира като противоречие между закони, както неоснователно счита жалбоподателят. Разпоредбата на чл. 150, ал. 3 от ЗЕ, съгласно която „в срок до 30 дни след влизането в сила на общите условия клиентите, които не са съгласни с тях, имат право да внесат в съответното топлопреносно предприятие заявление, в което да предложат специални условия. Предложените от клиентите и приети от топлопреносните предприятия специални условия се отразяват в писмени допълнителни споразумения“, дава възможност за реализиране на претенциите на жалбоподателя за сключване на индивидуално писмено допълнително

споразумение - възможност, от която няма данни той да се е възползвал. Следва обаче да се има предвид, че при сключване на индивидуалните писмени допълнителни споразумения действат правилата за свобода на договаряне и [фирма] може да не приеме предложените от клиентите допълнителни споразумения, а КЕВР не осъществява контрол върху тези споразумения и не ги одобрява.

Разликата между топлопреносно предприятие и доставчик по смисъла на чл. 149а от ЗЕ е изяснена в т. 5 от Решението на КЕВР, относно искането на Х. за подписване на индивидуален договор между [фирма] и клиентите, които ползват топлинна енергия за битови нужди, на основание чл. 149 от ЗЕ:

Искането се основава на неprecвилно тълкуване на ЗЕ. Позоваването на чл. 149 от ЗЕ показва погрешно схващане, че топлопреносното предприятие - в случая [фирма] е доставчик на топлинна енергия, по смисъла на този закон. Законодателят в Република България ясно е определил с кои субекти топлопреносното предприятие сключва писмени договори, но сред тях не са клиентите, които купуват от него топлинна енергия за битови нужди. Продажбата на топлинна енергия от топлопреносното предприятие на клиенти на топлинна енергия за битови нужди се извършва на основание чл. 150 от ЗЕ, както следва:

Чл. 150. (1) (Изм. - ДВ, бр. 54 от 2012 г., в сила от 17.07.2012 г.) Продажбата на топлинна енергия от топлопреносното предприятие на клиенти на топлинна енергия за битови нужди се осъществява при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от комисията, в които се определят:

1. (изм. - ДВ, бр. 54 от 2012 г., в сила от 17.07.2012 г.) правата и задълженията на топлопреносното предприятие и на клиентите;
2. редът за измерване, отчитане, разпределение и заплащане на количеството топлинна енергия;
3. отговорността при неизпълнение на задълженията;
4. условията и редът за включване, прекъсване и прекратяване на топлоснабдяването;
5. редът за осигуряване на достъп до отоплителните тела, средствата за търговско измерване ши други контролни приспособления;
6. (нова - ДВ, бр. 74 от 2006 г., в сила от 08.09.2006 г., изм. - ДВ, бр. 54 от 2012 г., в сила от 17.07.2012 г.) редът и сроковете за предоставяне и получаване от клиентите на индивидуалните им сметки за разпределение на топлинна енергия по начин, удостоверяващ времето, от което тече срокът за възражение;
7. (нова - ДВ, бр. 17 от 2019 г.) видовете лични данни, които задължително се обработват от топлопреносното предприятие, включително, но не само:
  - а) имена;
  - б) единен граждански номер;
  - в) адрес.

Съгласно чл. 150, ал. 2 от ЗЕ Общите условия влизат в сила 30 дни след първото им публикуване, без да е необходимо изрично писмено приемане от клиентите и без да е предвиден индивидуален писмен договор.

Предвид спецификата на тези публично известни общи условия, чл. 148, ал. 2 от ЗЗП изисква преди одобряването им от Комисията, проектите на Общи условия да „се изпращат на Комисията за защита на потребителите за становище за наличието на неравноправни клаузи. Държавният орган одобрява общите условия на договорите с потребители само ако Комисията за защита на потребителите одобри предоставените ѝ общи условия и след като прецени, че те не съдържат неравноправни клаузи по смисъла на тази глава.“

Предвидените в цитирания чл. 149 от ЗЕ писмени договори се отнасят за уреждане на взаимоотношенията между субекти, различни от топлопреносно предприятие и клиенти на топлинна енергия за битови нужди, а именно:

„ Чл. 149. (1) Продажбата на топлинна енергия се извършва на основата на писмени договори при общи условия, сключени между:

1. производител и топлопреносното предприятие;
2. (изм. - ДВ, бр. 54 от 2012 г., в сила от 17.07.2012 г.) производител и пряко присъединени клиенти на топлинна енергия за небитови нужди;
3. (изм. - ДВ, бр. 54 от 2012 г., в сила от 17.07.2012 г.) топлопреносно предприятие и клиенти на топлинна енергия за небитови нужди;
4. (изм. - ДВ, бр. 54 от 2012 г., в сила от 17.07.2012 г.) топлопреносно предприятие и асоциации на клиентите на топлинна енергия в сграда - етажна собственост;
5. (нова - ДВ, бр. 74 от 2006 г., в сила от 08.09.2006 г.) топлопреносно предприятие и доставчик на топлинна енергия;
6. (нова - ДВ, бр. 74 от 2006 г., в сила от 08.09.2006 г., изм. - ДВ, бр. 54 от 2012 г., в сила от 17.07.2012 г.) доставчик на топлинна енергия и клиентите в сграда - етажна собственост. “

От посочените разпоредби е видно, че „доставчикът“ сключва писмен договор с топлопреносното предприятие - т.е. това са различни субекти. В ЗЕ легално е дефинирано кой е „доставчик“ и как се уреждат взаимоотношенията с топлопреносното предприятие и клиентите в сграда - етажна собственост.

„ Чл. 149а. (Нов - ДВ, бр. 74 от 2006 г., в сила от 08.09.2006 г.) (1) (Изм. - ДВ, бр. 54 от 2010 г., в сила от 16.07.2010 г., изм. - ДВ, бр. 54 от 2012 г., в сила от 17.07.2012 г.) Клиентите на топлинна енергия в сграда - етажна собственост, могат да купуват топлинна енергия от доставчик, избран с писмено съгласие на собствениците, притежаващи най-малко две трети от собствеността в сградата - етажна собственост.

(2) Доставчици на топлинна енергия са юридически лица, регистрирани като търговци по българското законодателство, които отговарят на условията за финансово гарантиране на сключваните от тях сделки с топлопреносното предприятие.

(3) Гаранциите по ал. 2 се предоставят от доставчика в полза на топлопреносното предприятие във вид, при условия и по ред, предвидени в наредбата по чл. 125, ал. 3. “

Текстовете, уреждащи правата и задълженията на доставчиците на топлинна енергия, са доразвити в Наредба № Е-РД-04-1 от 12 март 2020 г. за топлоснабдяването (Наредба за топлоснабдяването), издадена от министъра на енергетиката на основание чл. 125, ал. 3 от ЗЕ, където е определено:

„Чл. 40. (1) Доставчикът осъществява снабдяването на клиентите с топлинна енергия само при наличие на сключен договор с топлопреносното предприятие и след сключване на договор с клиентите за продажба на топлинна енергия при общи условия, които задължително съдържа:

1. правата и задълженията на страните;
2. цената на топлинната енергия;
3. реда за измерване, отчитане, разпределение и заплащане на топлинната енергия;
4. реда за осигуряване на достъп до отоплителните тела и средствата за дялово разпределение;
5. изискванията към качеството на услугата; отговорностите при неизпълнение на задълженията;
6. реда за разглеждане на жалби и рекламации от клиентите;
7. условията и реда за прекратяване на договора.

(2) Неразделна част от договора по ал. 1 са:

1. копие от договора с топлопреносното предприятие;
2. алгоритъмът за дялово разпределение на потребената топлинна енергия;
3. протокол от общото събрание на етажната собственост. “

Гореизложените нормативни разпоредби са достатъчен мотив за определяне като неоснователно искането на жалбоподателя, [фирма] да подпише индивидуални договори с клиенти на топлинна енергия за битови нужди.

По т. 4 от Решението:

Не се установи твърдението в жалба, че с жалба до КЕВР Х. е поискал Регулаторът „да приведе“ ОУ на [фирма] по отношение на дяловото разпределение в съответствие с чл. 1496, ал. 3 от ЗЕ. Очевидно е, че с настоящата съдебна жалба се правят искания, които са различни спрямо исканията в административното производство. В жалбата, с която е сезирал КЕВР, Х. не е поставял искане КЕВР „да приведе“ Общите условия, доколкото това предполага да се изменят съществуващите общи условия, а искането на жалбоподателя е те изобщо да не се прилагат. Освен това, както беше посочено по-горе, в административното производство за разглеждане на жалби, по реда Глава девета от НЛДЕ, не може да се изменят общи условия, доколкото това производство е различно спрямо производството по Глава осма, Раздел III от НЛДЕ.

В процесното Решение, по т. 4 от жалбата - възражения срещу начисляваните от [фирма] суми за услугата „дялово разпределение за топлинна енергия“, като жалбоподателят определя като незаконно начисляването на лихва при забавено заплащане на тази услуга, са изложени следните констатации и изводи, които в случая се явяват безспорни, доколкото жалбоподателят не ги отрича:

Принципите на дялово разпределение на топлинната енергия в сграда - етажна собственост (СЕС) са уредени в ЗЕ и Наредба за топлоснабдяването. Съгласно чл. 75, ал. 1, т. 2 от ЗЕ (Изм. - ДВ. бр. 74 от 2006 г., в сила от 08.09.2006 г., изм. - ДВ. бр. 82 от 2009 г., в сила от 16.10.2009 г., изм. - ДВ. бр. 59 от 2013 г., в сила от 05.07.2013 г., изм. ДВ. бр. 14 от 2015 г.) Министърът на енергетиката провежда предварителен, текущ и последващ контрол за

прилагането на реда и техническите условия за топлоснабдяване, прекратяване на топлоподаването и прилагане на дяловото разпределение на топлинна енергия.

От изложеното е видно, че тази материя е извън правомощията и контрола на Комисията. На контрол от КЕВР подлежат само дейности, които се извършват на регулирания пазар - изпълнение на условията на издадените от регулатора лицензни и регулираните от Комисията цени на енергийни ресурси и енергия. Разпоредбите относно дяловото разпределение се съдържат в ЗЕ, Глава десета Топлоснабдяване, Раздел VI. - Разпределение на топлинната енергия, където са определени лицата, които имат право да извършват тази дейност, техният статут, условия за регистрацията им в Министерство на енергетиката, дейностите и задълженията им. Чл. 139б от ЗЕ ясно определя, че клиентите в СЕС сами избират лицето, което да извършва услугата дялово разпределение в сградата, като изборът се извършва с писменото съгласие на собствениците, притежаващи най-малко две трети от собствеността в СЕС.

Съгласно чл. 61, ал. 1 от Наредба за топлоснабдяването:

„Чл. 61. (1) Дяловото разпределение на топлинната енергия между клиентите в сграда - етажна собственост, се извършва възмездно от лицето, вписано в публичния регистър по чл. 139а ЗЕ и избрано от клиентите или от асоциацията по чл. 151, ал. 1 ЗЕ при спазване изискванията на тази наредба и приложението към нея“.

Всички аспекти на коментирания в тази част на жалбата материя са предмет на Наредба за топлоснабдяването, Раздел II. - Дялово разпределение на топлинна енергия между клиентите в сграда - етажна собственост.

В чл. 22 от Общите условия, одобрени от КЕВР е записано:

„Чл. 22. (1) Дяловото разпределение на топлинна енергия се извършва възмездно от Продавача по реда на чл. 61 и сл. от НТ ши чрез възлагане на Търговец, избран от клиентите в СЕС.

(2) Клиентите заплащат на Продавача стойността на услугата „дялово разпределение“, извършвана от избрания от тях Търговец“.

„Търговец“ по смисъла на Глава десета от ЗЕ е лицето, вписано в публичния регистър на министерството на енергетиката по чл. 139а от ЗЕ или т.н. „Фирми за дялово разпределение“.

В чл. 36 от Общите условия е изложен начинът на формиране на цената за услугата „дялово разпределение“, която клиентите заплащат на топлопреносното предприятие - [фирма].

„Чл. 36. (1) Клиентите заплащат цена за услугата „дялово разпределение“, извършвана от избран от Клиентите Търговец, като стойността ѝ се формира от:

1. цена за обслужване на партидата на Клиента, включваща изготвяне на изравнителна сметка;
2. цена за отчитане на един уред за дялово разпределение и броя на уредите в имота на Клиента.
3. допълнителна цена по ценоразпис, определен от Продавача, за отчитане на уредите за дялово разпределение, извън обявените от Търговеца дати.

(2) Редът и начинът на заплащане на услугата „дялово разпределение“

се определят от Продавача, съгласувано с Търговците, извършващи услугата „ дялово разпределение “ и се обявява по подходящ начин на Клиентите.

(3) На Клиентите се издава документ за платената сума. “

Съгласно разпоредбите на ЗЕ и на Наредба за топлоснабдяването услугата, която клиентите в СЕС възлагат на лицето по реда на чл. 1396 от ЗЕ (Търговец на услугата дялово разпределение на топлинна енергия) е възмездна, а Общите условия коректно отразяват нормативните текстове, което прави възражението по тази част на т. 4 е неоснователно.

Относно възражението на жалбоподателя срещу начисляването на лихва при забавено заплащане на услугата дялово разпределение на топлинна енергия в СЕС следва да се подчертае, че всички дружества, лицензианти на КЕВР, са длъжни да спазват действащата нормативна уредба, включително разпоредбите на ЗЗД, последно изм. ДВ. бр. 35 от 27 април 2021 г.

Съгласно чл. 86 от ЗЗД: „ Чл. 86. При неизпълнение на парично задължение длъжникът дължи обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата. За действително претърпени вреди в по- висок размер кредиторът може да иска обезщетение съобразно общите правила. Размерът на законната лихва се определя от Министерския съвет. “

В процеса на одобряване на Общите условия, КЕВР се е съобразила с Решение № 698 от 27.05.2014 г. на Комисията за защита на конкуренцията, с което се приема за незаконосъобразно начисляването на лихва за забава в случаите, когато начислението е направено на база прогнозно потребление на топлинна енергия - съгласно чл. 71, ал. 1 от Наредба за топлоснабдяването. Решението е отразено в разпоредбите на чл. 33, ал. 4 и ал. 5 от Общите условия на [фирма], но същото не се отнася за услугата дялово разпределение.

Следва да се отчита разликата между продажбата на топлинна енергия за битови нужди и услугата дялово разпределение, в случаите когато клиентите в СЕС купуват топлинна енергия от топлопреносното предприятие на основание чл. 150 от ЗЕ - т.е. при публично известни общи условия.

Статутът на одобряваните от КЕВР общи условия не позволява същите да противоречат или да променят действащата нормативна уредба, поради което възражението на Х. срещу начисляването на лихва при забавено плащане на услугата дялово разпределение на топлинна енергия е неоснователно.

Статутът на общите условия е разгледан от Върховния административен съд на Република България, Петчленен състав - I колегия, който е постановил Определение № 3258 от 07.03.2013 г. по административно дело № 2771 от 2013 г., с което приема, че Общите условия за продажба на топлинна енергия по своята правна същност не представляват индивидуален, общ или нормативен административен акт по смисъла на чл. 21 от АПК, чл. 65 или чл. 75 от АПК.

Подробна информация е налична и на електронната страница на [фирма] <https://toplo.bg/share-distribution>. При заплащане на сумите по съответната фактура, дружеството издава касов бон, в който на отделен ред е посочена сумата за дялово разпределение на топлинната енергия.

Предвид изложеното възраженията срещу заплащане на услугата „дялово разпределение на топлинна енергия“ и срещу начисляването на лихва при

забавено заплащане на услугата също са неоснователни.

По т. 6 от Решението:

В тази част от жалбата отново се съдържат нови твърдения, различни от предмета на административното производство, като се оспорват законови разпоредби - чл. 156, ал. 3 от ЗЕ. Във връзка с новите искания на жалбоподателя - всеки потребител да има възможност сам да контролира потреблението си на всяко отоплително тяло, следва да се вземе под внимание съображение 28 от Директива 2012/27/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 25 октомври 2012 година относно енергийната ефективност, за изменение на директиви 2009/125/ЕО и 2010/30/ЕС и за отмяна на директиви 2004/8/ЕО и 2006/32/ЕО: „употребата на индивидуални измервателни уреди и на топлинни разпределители за измерване на индивидуалното потребление на топлинна енергия в многофамилни сгради, свързани към районна отоплителна система или общо централно отопление, е от полза, когато крайните клиенти разполагат с начини да контролират своето индивидуално потребление. Ето защо използването им има смисъл само в сгради, където радиаторите са снабдени с термостатични радиаторни вентили“. Посочените термостатични радиаторни вентили, посредством които всеки потребител има възможност сам да контролира потреблението си на всяко отоплително тяло, са частна собственост на клиентите и не е ясно какви точно са исканията на жалбоподателя в тази част на жалбата. Безспорно е, че тези нови искания нямат нищо общо с предишните искания по жалбата, с която Х. е сезирал КЕВР, а именно - за топломер в абонатната станция.

В Решението, по т. 6 от жалбата, относно искането средството за търговско измерване на топлинната енергия (топломерът в абонатната станция) да се монтира на границата на собственост съгласно чл. 156, ал. 1 от ЗЕ, както и относно искането за монтиране на два отделни топломера - на кръг „отопление“ и на кръг „битово горещо водоснабдяване“ (БГВ), са изложени правилни и обосновани констатации и изводи:

ЗЕ предвижда измерването на доставената топлинна енергия в абонатните станции на клиентите да се извършва по един от следните начини:

„Чл. 156. (1) Топлинната енергия се измерва със средства за търговско измерване - собственост на топлопреносното предприятие, монтирани на границата на собственост на съоръженията.

(2) Границата на собственост на съоръженията:

1. между производителя и топлопреносното предприятие е последната спирателна арматура на производителя;

2. (изм. - ДВ, бр. 54 от 2012 г., в сила от 17.07.2012 г.) между топлопреносното предприятие или производителя и небитовите клиенти е последната спирателна арматура преди присъединителните тръбопроводи на клиентите;

3. (изм. - ДВ, бр. 54 от 2012 г., в сила от 17.07.2012 г.) между топлопреносното предприятие и клиентите на топлинна енергия в самостоятелна сграда или в сграда - етажна собственост, е последната спирателна арматура преди разпределителната мрежа на сградните инсталации.

(3) Когато топлинната енергия се измерва със средства за търговско измерване, монтирани на място, различно от границата на собственост по ал. 2, начинът за отчитане на топлинната енергия се урежда съгласно наредбата по чл. 125, ал. 3. “

Наредбата по чл. 125, ал. 3 от ЗЕ е Наредба № Е-РД-04-1 от 12 март 2020 г. за топлоснабдяването, издадена от министъра на енергетиката.

От текста на чл. 156, ал. 3 от ЗЕ е видно, че ЗЕ е предвидил възможност за монтаж на топломера на място, различно от границата на собственост, като начинът на отчитане на топлинната енергия в този случай е уреден в Наредба за топлоснабдяването, издадена от министъра на енергетиката на основание чл. 125, ал. 3 от ЗЕ. Материята е предмет на Глава седма - Измерване и отчитане на топлинната енергия, Раздел IV. Технологични разходи на топлинна енергия в топлопреносните мрежи и абонатните станции от коментиранията наредба. Съгласно § 4. от Преходни и заключителни разпоредби на Наредба за топлоснабдяването, указания по прилагането ѝ се дават от министъра на енергетиката.

Дружествата са задължени да спазват разпоредбите на Наредба за топлоснабдяването и съгласно чл. 58, ал. 2 определят технологичните разходи във всяка абонатна станция. Технологичните разходи в абонатните станции на клиенти, които ползват топлинна енергия за битови нужди, са за сметка на дружеството и се приспадат от отчетената от топломера топлинна енергия. В месечните фактури, издавани от [фирма], в част „Изходни данни и пояснения за изготвяне на Вашата фактура“, в т. 1 се съдържат данни за показанията на общия топломер в съответната абонатна станция, в т. 3 са данните за доставената в абонатната станция топлинна енергия, в т. 4 са представени технологичните разходи, а в т. 5 е количеството на топлинната енергия за разпределение (ред 3 - ред 4) - т.е. енергията, която се разпределя на клиентите, след приспадане на технологичните разходи.

Видно от изложеното монтирането на средство за търговско измерване на топлинна енергия, на място, различно от границата на собственост, е на основание чл. 156, ал. 3 от ЗЕ и не представлява нарушение на закона. Нормативната уредба предвижда в тези случаи да се пресмятат технологичните разходи, които се приспадат от доставеното в абонатните станции количество топлинна енергия, отчетено от топломера. Технологичните разходи са за сметка на топлопреносното предприятие, като на клиентите се разпределя разликата между отчетената от топломера в абонатната станция топлинна енергия и технологичните разходи. Технологичните разходи в абонатните станции се изчисляват по методика, определена в Наредба за топлоснабдяването, издадена от министъра на енергетиката. Съгласно § 4. от Преходни и заключителни разпоредби на Наредба за топлоснабдяването, указания по прилагането ѝ се дават от министъра на енергетиката.

Доказателство за спазване на нормативната уредба са данните за доставената топлинна енергия, за технологичните разходи в абонатната станция и за количеството топлинна енергия за разпределение.

По отношение на искането за монтиране от дружеството на два топломера в абонатните станции - за кръг „отопление“ и за кръг „битово горещо

водоснабдяване“, същото не почива на нормативно основание. Случаят е уреден в чл. 52, ал. 1, т. 3 от Наредба за топлоснабдяването със следните текстове:

„Чл. 52. (1) За дялово разпределение на топлинната енергия между клиентите в сгради - етажна собственост, се използват средства, монтирани след средството за измерване за търговско плащане, както следва:

3. допълнителен контролен топломер, който служи за отчитане на енергията за отопление като част от общата енергия през отоплителния период, отчетена със средството за търговско измерване на количеството топлинна енергия в абонатната станция; монтира се от топлопреносното предприятие след подгревателя за отопление в абонатната станция по искане и за сметка на етажната собственост и се уведомява лицето по чл. 1396, ал. 1 ЗЕ. “

Видно от разпоредбата следва да се подчертаят две съществени обстоятелства:

- вторият топломер е средство за дялово разпределение на топлинната енергия, а не средство за търговско измерване, каквото е очакването на жалбоподателя;
- контролният топломер се монтира по искане и за сметка на етажната собственост, не е задължение на дружеството и е изцяло в правомощията на клиентите.

Практиката показва, че клиентите не прилагат широко тази възможност, тъй като е свързана с допълнителна инвестиция с неограничен срок на възвръщане, и без това да води до намаляване на разпределената енергия.

Нормативните разпоредби са ясен мотив за определяне като неоснователно искането [фирма] да монтира два топломера в абонатните станции.

Предвид изложеното възражението по тази част от жалбата на жалбоподателя е неоснователно, а за искането липсва правно основание.

Към констатираното следва да се отбележи, че коментираният принцип на дялово разпределение на топлинна енергия са извън правомощията на КЕВР. Съгласно чл. 75, ал. 1, т. 2 от ЗЕ предварителен, текущ и последващ контрол за прилагане на дяловото разпределение на топлинна енергия е възложен на министъра на енергетиката.

Относно коментираният Решение на Съда на ЕС (четвърти състав) от 5 декември 2019 г. по Съединени дела C-708/17 и C-725/17:

„Използвания за целите на фактурирането метод за изчисляване на потреблението на топлинна енергия в сградите - етажна собственост, следва да се отбележи, че държавите членки разполагат с широка свобода на действие. Всъщност, както от съображение 12 и член 1 от Директива 2006/32, така и от съображение 20 и член 1 от Директива 2012/27 следва, че с тези две директиви се цели на държавите членки да се осигури обща рамка, която да им позволи да вземат подходящи мерки за намаляване на енергийното потребление, като същевременно им се остави възможността да подберат условията за изпълнение (вж. в този смисъл решение от 7 август 2018 г., *Saras Energia*, C-561/16, EU:C:2018:633, т. 24 и цитираната съдебна практика); „Поради това член 9, параграф 3, трета алинея от Директива 2012/27 предвижда, че държавите членки имат възможност да въведат прозрачни

правила за разпределение на разходите за потреблението на топлинна енергия или топла вода, така че в частност да могат да разграничават разходите за топла вода за битови нужди, разходите за топлинна енергия, отдавана от сградната инсталация и с цел отопление на общите помещения, и съответно разходите с цел отопляване на апартаментите“; „В настоящия случай обаче разглежданата в главните производства на ионална правна хуедба видимо отговаря на съдържащите се в тази разпоредба насоки, тъй като предвижда, че разходите за топлинна енергия се разделят на разходи за топлинната енергия, отдадена от сградната инсталация, разходи за топлинната енергия за отопление на общите части и разходи за топлинната енергия за отопление на имотите“.

Следователно, невярно е твърдението в жалбата, че чл. 9, ал. 3 от Директива 2012/27 регламентира три услуги - отопление на имот, отопление на общи части и ВГВ, доколкото това не са отделни услуги, а както посочва Съдът на ЕС разходи за топлинна енергия, които се разделят на разходи за топлинната енергия, отдадена от сградната инсталация, разходи за топлинната енергия за отопление на общите части и разходи за топлинната енергия за отопление на имотите, като се определят и разходи за БГВ. Съдът на ЕС изрично преценява начина на разпределение на топлинната енергия, съгласно българското законодателство, като съответстващ на правото на Европейския съюз.

По т. 8 от Решението:

По т. 8 жалбоподателят е направил следните предложения:

8.1. Комисията да утвърди предлагания от ГД „ДНЕС“ образец на договор за продажба на топлинна енергия за битови клиенти;

8.2. Комисията да отмени Общите условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди от [фирма] на клиенти в [населено място] с мотива, че същите съдържат неравноправни клаузи, нямат качеството нито на административен акт, нито на нормативен, а са „само вид оферта

По тези предложения в процесното Решение са изложени правилни и обосновани констатации и изводи:

Предложенията противоречат на разпоредбите на ЗЕ, където в цитирания по-горе чл. 150, ал. 1 е определено, че продажбата на топлинна енергия от топло преносното предприятие на клиенти на топлинна енергия за битови нужди се осъществява при публично известни общи условия.

Нещо повече, текстът на чл. 149, ал. 3 от ЗЕ недвусмислено потвърждава, че топлопреносното предприятие продава на клиентите топлинна енергия за битови нужди без писмени договори, при публично известни общи условия.

„ Чл. 149 (3) (Нова -ДВ, бр. 21 от 2021 г., в сила от 12.03.2021 г.) Когато юридическо лице, което се помещава в отделен имот от сграда - етажна собственост, не сключи договор по ал. 1, т. 3, продажбата на топлинна енергия се извършва по реда на чл. 150, ал. 7.“

Твърденията, че Общите условия съдържат неравноправни клаузи са неоснователни. Нормативната уредба изисква преди одобряването на проектите на Общи условия от КЕВР, същите да се изпратят в Комисията за защита на потребителите (КЗП) за становище относно наличието на неравноправни клаузи. Тази разпоредба се съдържа в чл. 148, ал. 2 от Закона

за защита на потребителите и КЕВР е спазила изискването преди да одобри с Решение № ОУ-1 от 27.06.2016 г. Общите условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди от [фирма] на клиенти в [населено място].

С писмо изх. № Ц-00-2262 от 16.10.2015 г. (вх. № Е-04-02-227 от 20.10.2015 г., представено по делото с молба от 05.07.2022 г.), след извършен анализ от страна на КЗП на проектите на Общи условия и на Правила за работа с клиентите, КЗП е уведомила КЕВР, че в съответствие с решение от Протокол № 38 от 24.09.2015 г.:

- не е установено наличие на неравноправни клаузи, по смисъла на чл. 143 от ЗЗП в проекта на Общи условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди от [фирма] на клиенти в [населено място];

- не е установено наличие на неравноправни клаузи, по смисъла на чл. 143 от ЗЗП в проекта на Правила за работа с клиенти на енергийни услуги, предоставяни от [фирма].

Видно от изложеното предложението за отмяна действието на Общите условия и за въвеждане на индивидуални договори за продажба на топлинна енергия за битови нужди от [фирма] на клиенти в [населено място] е нормативно необосновано, противоречи на ЗЕ и като такова е неоснователно, а редът за предявяване пред съд на претенции за неравноправни клаузи в договори, в настоящия случай не е спазен, тъй като е сезиран административен съд, който не е компетентен да се произнесе.

„Образец на писмен договор“ не се предвижда нито в цитираните от жалбоподателя директиви, нито в действащото българско законодателство. Правомощията на КЕВР са изрично посочени в чл. 21 от ЗЕ и сред тях не е предвидено да одобрява образци на писмени договори. Освен това, не става ясно, всеки ли клиент ще си изработва свой „образец на писмен договор“, как ще се постигне равнопоставеност и недискриминационност по отношение на отделните клиенти с различни образци и как ще се процедира в случай, че топлопреносното предприятие, позовавайки се на свободата на договаряне, откаже да сключи договор. Следва да се постави и въпрос дали жалбоподателят разполага с представителна власт по отношение на хилядите клиенти на топлинна енергия, от чието име се опитва да предложи за одобряване своя „Образец на писмен договор“.

Неоснователни са възраженията, че в структурата на одобрените от КЕВР общи условия има дефиниции. От една страна, това е обичайна договорна практика, а от друга страна дефинициите в общите условия преповтарят легалните дефиниции в ЗЕ и Наредбата за топлоснабдяването, като по този начин осигуряват по-голяма яснота за клиентите, които може да не са запознати в детайли с всички нормативни актове.

Разсъжденията на жалбоподателя относно обстоятелството, че по силата на чл. 36а, ал. 2 от ЗЕ Комисията утвърждава пределна цена на топлинната енергия, представляват поредната превратна интерпретация на законодателството. Напълно произволни и незаконосъобразни са твърденията, че пределна цена означава цена, която надвишава себестойността. В Решение № 11 от 3 юли 2018 г. по конституционно дело № 8 от 2018 г., разглеждайки искането за установяване на противоконституционност на разпоредбата на чл. 36а, ал. 2 от ЗЕ, К. съд

разяснява, че Решението на КЕВР създава пределна цена, т.е. ограничение за предложителя да договоря с потребителя по-висока цена.

Въз основа на гореизложеното съдът направи извод, че Решение № Ж - 109 от 28.03.2022 г. на Комисията за енергийно и водно регулиране е правилно и законосъобразно, постановено е от компетентен орган, при спазване на предвидените процедура и форма, съобразено е с материалноправните разпоредби и целта на закона и следва да бъде оставено в сила.

В производството е направено особено искане, по чл. 267 от ДФЕС, за отправяне на преюдициално запитване, до Съда на Европейския съюз /СЕС/ в Л., за тълкуване на правото, което било от значение за правилно решаване на настоящото дело.

Съгласно чл. 628 от ГПК, когато тълкуването на разпоредба от правото на Европейския съюз или тълкуване валидността на акта на органа на ЕС е от значение за правилното решаване на делото, българският съд прави запитване до С. /сега СЕС/. Искането има за основание чл. 234 от Д. /Договор от Л. за изменение на Договора за Европейския съюз и на Договора за създаване на Европейската общност/ и на чл. 629 от Гражданския процесуален кодекс. Съгласно разпоредбата на чл.628 и сл. ГПК, българският съд прави запитване до Съда на Европейските общности когато следва да се извърши тълкуване на разпоредба на правото на ЕС или тълкуването валидността на акт на органите на ЕС- когато е от значение за правилното решаване на делото. Съгласно чл. 629, ал. 3 ГПК съдът, чието решение не подлежи на обжалване, винаги отправя запитване за тълкуване, освен когато отговорът на въпроса произтича ясно и недвусмислено от предишно решение на Съда на Европейските общности или значението и смисълът на разпоредбата или акта са толкова ясни, че не будят никакво съмнение. В процесния случай искането няма за предмет тълкуване на конкретна разпоредба от правото на Европейския съюз, относима към правилното решаване на спора по процесното дело, респективно не се съдържа твърдение за несъответствие на разпоредба/и от националното законодателство с разпоредба/и от европейски норми. От друга страна, освен, че не визират тълкуване на конкретна разпоредба от правото на Европейския съюз, въпросите съдържат искане за произнасяне от С. по законосъобразността и правилността на обжалваното решение, което е предмет за разглеждане в настоящото производство, което е недопустимо. Не са налице предпоставките за преюдициално запитване, като не се налага тълкуване на правото на ЕС, поради което искането следва да се остави без уважение.

С оглед изхода на делото и своевременно направеното искане от процесуалния представител на ответника за присъждане на разноски, съдът следва да осъди жалбоподателя да заплати сумата в размер на 100 лв., представляваща направени по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение.

По тези съображения, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Г. Т. Х., ЕГН [ЕГН] с постоянен адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] със съдебен адрес: [населено място], [улица], офис 3, чрез адв. А. С., сл. адрес: гр. П. 4003. [улица], оф. 2. сл. тел.: 0 888 92 82 20 и адв. Д. С., сл. Адрес: [населено място]. [улица], офис 3, срещу Решение № Ж-109 от 28.03.2022 г. на КЕВР, като неоснователна.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането за отправяне на преюдициално запитване до Съда на европейския съюз.

ОСЪЖДА Г. Т. Х., ЕГН [ЕГН] с постоянен адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] да заплати на КЕВР сумата в размер на 100 /сто/ лв., представляваща направени по делото разноси за юрискоултско възнаграждение.

Решението подлежи на оспорване пред Върховен Административен съд в 14-дневен срок от получаване на съобщение, че е изготвено.

Преписи от Решението да се изпратят на страните.

СЪДИЯ: